

A poc a poc perdem l'oremus

written by Fredi Bentanachs | 1 de juliol de 2017

Hi ha un tema vidriós que segur pot ferir sensibilitats i obrir ferides, però què hom ha de saber.

D'ençà de la caiguda del mur de Berlín, la societat occidental ha anat virant cap a la dreta cap a la liberalització salvatge de la societat com a banalització de la paraula llibertat.

Tots els guanys socials aconseguits pel socialisme, han estat menyspreats i una mà negra s'escampa arreu destruint tota memòria que el comunisme va aportar a la humanitat.

Si i tant; varen haver-hi errors cada cop què hom parla de comunisme, com un mantra absurd apareix el nom d'Stalin o el corrupte Fidel o Mao o el mite dels més de cent milions de morts.

Per no parlar de la barbàrie feixista de Hitler, Mussolini, Franco, Truman, Hiro Hito, la primera guerra mundial, el règim nazi, Sud-Africa, les massacres de camperols a Amèrica del sud per part de cacics de dretes, els suports capitalistes a règims fanàtics i criminals com Aràbia Saudi (finançadors d'ISIS). Posats a posar xifres podem anomenar els 300 milions de morts causats pel mal anomenat mon lliure.

Dit això direm què l'emancipació de la classe treballadora només l'ha portat l'esquerra revolucionària sigui socialista o llibertària.

L'ésser humà porta dins seu el mal. Per tant, la corrupció és humana, per això el control democràtic del poder mitjançant els consells de barri fins a arribar al parlament són bàsics. El problema no és el comunisme sinó la mala interpretació de la ideologia. Tot i així, el capitalisme és molt pitjor perquè et destrueix com a persona tot pels diners, l'individualisme com a fita, la superació personal contra la col·lectiva, la seguretat al servei del poder dels rics, contra les desgràcies

de la gent. La classe dominant elitista cada cop més racista i xenòfoba per por a perdre llur estatus social.

La desaparició del bloc soviètic no va servir per a la democràcia al món, ni per fer un millor repartiment de la riquesa, ans al contrari, ha servit per donar ales al capitalisme salvatge, la individualització total, l'enriquiment a costa de l'empobriment de les classes populars (desnonaments, requalificacions, enriquiments exagerats). Les elits bancàries especulatives contra l'empresari emprenedor que es preocupa per llurs treballadors, per tirar endavant les seves empreses.

Diguem-ne que el retrocés de les polítiques equitatives progressistes i d'esquerres amb totes llurs mancances han donat pas al monstre individualista salvatge del "tan tens, tant vals". Hi ha gentussa esperpèntica com Trump, les monarquies del Golf, els partits corruptes com el PP de Rajoy; podríem seguir, la llista és llarga.

Reflexió final: hem d'intentar tornar a l'humanisme de l'esquerra, millorant-ne les mancances evidents. Retornant totes les conquestes socials al poble aprofundint en les democràcies populars. O estem condemnats per dècades a la sopèrvia capitalista, elitista i a l'esclavitud de les classes populars.

Trobar el terme mig a de ser, doncs, la fita en el camí de la llibertat.